ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Κίμων Ρηγόπουλος

Το «δεν μπορώ να αναπνεύσω» απλώνεται σαν ένα ασθματικό πλανητικό τραγούδι, ένα κουπλέ της απόγνωσης. Εμείς καλούμαστε να γράψουμε το ρεφρέν. Και αυτό θα περιέχει την έξοδό μας από τον φόβο και την αίσθηση της ματαιοπονίας.

Ζούμε την πανδημία μιας πρωτόγνωρης δυσανεξίας. Από τη Μινεάπολη και το Όκλαντ μέχρι την Αθήνα και το Παρίσι, πέφτει ερμητικό το πέπλο μιας **οικουμενικής ύβρης.** Αν η δυσανεξία αφεθεί ακυβέρνητη, θα εκβάλει ορμητικά στον φασισμό. Η κατήφεια αποτελεί την παραδοχή μιας ήττας σε έναν αγώνα που ενώ διαρκώς αναβάλλεται, κατακυρώνεται πάντα υπέρ των υπέρτερων δυνάμεων. Αυτή η κατήφεια είναι το μοναχοπαίδι της μοιρολατρίας. Ο έφηβος που αρνείται να μεγαλώσει για να μην αναλάβει ποτέ τις ευθύνες που του αναλογούν.

Είναι άλλο πράγμα η κρατική καταστολή και άλλο, εντελώς διαφορετικό, το: «είμαστε σε κατάσταση καταστολής», παραιτημένοι από τις όποιες ζωτικές λειτουργίες αντίστασης. Η σχέση μας με τον χρόνο τείνει να ταυτιστεί με το: *«άντε να περάσει η ώρα, άντε να περάσει η μέρα, να περάσει κι η ζωή».* Αν η παθητική αίσθηση της αιωνιότητας μάς εμποδίζει να ενταχθούμε **στον ιστορικό χρόνο ως ενεργά υποκείμενα,** η κατήφεια θα μας εξορίζει υποχρεωτικά στο **άχρονο,** στο **άτοπο,** στο **αποτρόπαιο.**

Η περίφημη **ατομική μας ευθύνη** είναι η ανάκτηση της αυτοεκτίμησής μας. Ο παραμορφωτικός καθρέφτης του καπιταλισμού μάς δείχνει όλους παράταιρους και άσχημους. Και αυτή η δυσμορφία θα μας σημαδεύει εφόσον ο θεσμικός καθρέφτης θα καθοδηγεί και θα ορίζει τα πρότυπά μας διά βίου. Να σπάσουμε τον καθρέφτη τους. Να διεκδικήσουμε το καθολικό δικαίωμά μας στην ομορφιά.

Δεν είμαστε οι νωθροί καταναλωτές του δελτίου ειδήσεων των 8. Όχι, δεν είμαστε οι μονομάχοι των κοινωνικών δικτύων για κάποια ψίχουλα μιας νοσηρής αυτοεπιβεβαίωσης.

Οφείλουμε να συνθέσουμε το δικό μας τραγούδι. Να φτιάξουμε από τα θραύσματα μιας αποσυναρμολογημένης κοινωνίας έργο ακέραιο και ανθεκτικό.

Το *«δεν μπορώ να αναπνεύσω»* απλώνεται σαν ένα ασθματικό πλανητικό τραγούδι, ένα **κουπλέ** της απόγνωσης. Εμείς καλούμαστε να γράψουμε το **ρεφρέν.** Και αυτό θα περιέχει την έξοδό μας από τον φόβο και την αίσθηση της ματαιοπονίας. Το *«δεν μπορώ να αναπνεύσω»* πρέπει να αλλάξει στο: *«αν κάποιοι δικαιούνται να αναπνέουν, αυτοί είμαστε εμείς».* Είμαστε οι σκαπανείς του αυτονόητου στον καιρό της δυστοπίας. Ας παίξουμε το ρόλο μας σωστά.

> **Δικαιούμαστε, αν και οι μαύροι των λευκών, να ζήσουμε; Δικαιούμαστε, όντας άνθρωποι, να ζήσουμε σαν άνθρωποι;**

«Τα σταφύλια της οργής» τρυγήθηκαν, έγιναν μούστος και εμφιαλώθηκαν. Είναι καιρός να ανοίξουμε αυτό **το παλαιωμένο κρασί των προπατόρων μας** πριν γίνει ξύδι και χολή. Και, κυρίως, να μην αφήσουμε τα πατρογονικά αμπέλια μας στο έλεος του περονόσπορου που τα απειλεί με ξεπάτωμα. Όταν σκληραίνει το έδαφος τα χέρια βγάζουν ρόζους και η συγκομιδή γίνεται αμφίβολη. Κι εμείς τι; Θα σηκώσουμε τα χέρια ψηλά φωνάζοντας: ας πάει και το παλιάμπελο;

Τα όπλα της κριτικής έχουν μια κάνη δίστομη και αν ξεχαστεί η άλλη χρήση τους, τότε και η κριτική που ασκούν γίνεται φωνή βοώντος και πυρά άσφαιρα. Το δίκαιο δεν διανέμεται σαν τις μερίδες συσσιτίου προς αναξιοπαθούντες, αλλά **επιβάλλεται.** Όπου *«δεν πίπτει λόγος»,* η εργατική αυτοάμυνα πρέπει να μιλήσει. Όχι άναρθρα, άναρχα και σπασμωδικά, αλλά οργανωμένα και μεθοδικά.

Από την Ινδιανάπολη ως τα νότια Βαλκάνια είναι μονόδρομος η λαϊκή αντίσταση στα κατά συρροήν εγκλήματα. Το *«σφάξε με αγά μου ν' αγιάσω»* αποτελεί την εξουσιοδότηση των αμνών στους εκδοροσφαγείς τους. Δεν χρειαζόμαστε άλλους ηρωικά πεσόντες στη μεγάλη περιοχή μας, αλλά την επιθετική απάντηση των «ορθίων» ανθρώπων στην αποθρασυμένη αστική βία. Έχουμε ανάγκη εκείνες τις **«μικρές» νίκες που αμφισβητούν το «άτρωτο»** του αντιπάλου και πιστοποιούν τη **δυνατότητα μιας ολιστικής αντεπίθεσης.**

Δικαιούμαστε, αν και μαύροι να ζήσουμε; Δικαιούμαστε, αν και οι μαύροι των λευκών, να ζήσουμε; Δικαιούμαστε, όντας άνθρωποι, να ζήσουμε σαν άνθρωποι; Το ερώτημα είναι στοιχειώδες, κάθετο και δεν μπορούμε να το αποφύγουμε με ντρίπλες, αρκούμενοι στο

παρηγορητικό έπαθλο του ευ αγωνίζεσθαι ή σε μια εθιμοτυπική συμμετοχή στο προκαθορισμένο αποτέλεσμα.

Δεν ξέρω αν *«έτσι κι αλλιώς η γη θα γίνει κόκκινη».* Το φαιό χρώμα προβάλλει ήδη απειλητικά στον χάρτη της ανθρωπότητας. Το μόνο σίγουρο είναι ότι κανένας χρωματικός συνδυασμός δεν «δίνει» ροζ.

Πηγή: ***ΠΡΙΝ***